

stemmelse med de almindelige erstatningsprincipper at tage stilling til, om skadelidtes egen skyld i form af forsæt eller uagtsomhed bør medføre nedsættelse eller bortfald af erstatningen.

2. I kapitel 12 foreslås der regler om, at førere og passagerer i et vist omfang skal anvende sikkerhedsudstyr under kørsel med motordrevne køretøjer. Hvis en person undlader at benytte det foreskrevne sikkerhedsudstyr, og dette er medvirkende til, at han lider personskade, opstår der spørgsmål, om undladelsen skal kunne tages i betragtning som egen skyld og eventuelt medføre nedsættelse af erstatningen.

Dette spørgsmål har for så vidt angår sikkerhedsseleler været overvejet af Nordisk Trafiksikkerhedsråd, jfr. rådets „Rapport 2: Bilbelter“ s. 81 f. f. Rådet når til det resultat, at der ikke bør ske afkorting af en personskadoerstatning, fordi skadelidte ikke har benyttet sikkerhedsseleler. Man finder, at dette ville være et urimeligt resultat af en lovgivning, der først og fremmest tager sigte på at gøre trafikanternes stilling mere betryggende. Man lægger endvidere bl. a. vægt på, at skadevolderen i de allerfleste tilfælde vil have en ansvarsforsikring, der dækker skaden.

Justitsministeriet er enig i disse synspunkter, som også i det væsentlige gælder for pligten til at bære styrthjelm. Man har fundet det rigtigst at udforme en udtrykkelig bestemmelse om, at undladelse af at benytte sikkerhedsudstyret ikke kan begrunde afkorting af erstatningen. Reglen foreslås placeret som 2. punktum i stk. 3, som i 1. punktum indeholder en almindelig regel om skadelidtes medvirken ved kørselsuheld. Reglen må imidlertid finde tilsvarende anvendelse, hvis den skadelidte har undladt at benytte sikkerhedsudstyr i de tilfælde, der er omfattet af §§ 101 og 102.

3. Lovforslaget omfatter ikke en bestemmelse om udmålingen af erstatningen for personskade og tab af forsøger m. v., som svarer til den gældende lovs § 65, stk. 4. Baggrunden herfor er, at de almindelige erstatningsregler, herunder § 15 i ikrafttrædelsesloven til straffeloven, vil føre til samme retstilstand som efter bestemmelsen i § 65, stk. 4. Dette gælder også adgangen til erstatning for tab af forsøger, uanset at der er den formelle forskel mellem § 65, stk. 4, og ikrafttrædelseslovens § 15, at forsørgertabs-erstatning efter § 65, stk. 4, er obligatorisk, hvori- mod domstolene efter § 15 har en fakultativ adgang til at tillægge forsørgertabs-erstatning. Hertil kommer, at justitsministeriet forbereder et lovforslag, som vil omfatte regler om disse spørgsmål på grundlag af betænkning nr. 679/1973 om erstatning for tab ved personskade og tab af forsøger.

Det tilføjes, at udtrykket „erstatte skader“ i *stk. 1* også omfatter pligt til ved personskade at betale godtgørelse for ikke-økonomisk skade.

Til §§ 101-102.

Bestemmelserne svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 65, stk. 2 og 3.

Til § 103.

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 65, stk. 5. Hvad angår reglen om førerens erstatningsansvar i *stk. 2* bemærkes, at formuleringen i § 65, stk. 5, 2. pkt., „såfremt skaden skyldes overtrædelse af nogen ham som sådan påhvillende forpligtelse“ efter retspraksis må forstås som en henvisning til lovgivningens almindelige erstatningsregler.

Til § 104.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 66, stk. 1. Formuleringen indebærer, at de personer, forsikringspligten påhviler, skal tegne en forsikring og holde den i kraft.

I *stk. 2* foreslås grænsen for den forsikringsmæssige dækning ved tingskade forhøjet fra 120.000 kr. til 1 mill. kr. for den ved en enkelt begivenhed forårsagede skade. Det må antages, at der i praksis indtil i dag kun har forekommet relativt få tilfælde, hvor tingskade har oversteget 120.000 kr. Antallet må imidlertid forventes at være stigende.

Efter justitsministeriets opfattelse bør der tilvejebringes sikkerhed for, at der er forsikringsmæssig dækning også for erstatningsbeløb, der er væsentlig større end 120.000 kr. Dette skyldes dels hensynet til skadelidte, dels hensynet til at beskytte skadevolderen (forsikringstageren) mod den personlige hæftelse, der bliver følgen af, at ansvarsforsikringen ikke dækker erstatningspligten fuldt ud. Assurandør-Societetet har over for justitsministeriet oplyst, at forhøjelsen næppe umiddelbart vil betyde en almindelig forhøjelse af forsikringspræmierne. Motorkøretøjer, der benyttes til transport af fremmed gods mod betaling, vil dog næppe kunne undgå en præmieforhøjelse.

I lighed med tidligere forhøjelser af grænsen for dækningspligten har man i § 136 foreslået en regel om, at ansvarsforsikringer, der er tegnet inden lovens ikrafttræden, ændres i overensstemmelse med § 104, stk. 2, uden at policerne behøver at få påtegning herom. Man har endvidere bestemt, at forsikringstagere ikke kan opsigte forsikringsaftalen på grund af en forhøjelse af forsikringspræmierne, der